

λειπόθυμος ἐκ τοῦ φόβου. Καί μετὰ τινὰ λεπτά τῆς ὁρᾶς, συμπαραλαβόντες καὶ πᾶν ὅ,τι τιμαλφίς καὶ εὐμετακόμιστον εὗρον ἐν τῷ οἴκῳ, ἀπῆλθον. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν γραϊάν Παρθέναν, αὐτὴ, πρὸ πολλοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς συγκύσεως καὶ παραχῆς, εἶχεν εὐρὴ εὐκκριάν, νὰ δραπετεύσῃ.

Καὶ οὕτω, καθ' ὃν χρόνον πάντες οἱ λοιποὶ χριστιανικοὶ εἰκοι τῆς Οἰνῆς ἐφάρταζον φοιτῶς τὸ Πάσχα, αἱ πρῶται ἀκτινὲς τῆς ἡοῦς, αἱ χρυσόσκασαι τὸν ὀρίζοντα, εὗρον τὴν οἰκίαν τοῦ Χατζῆ-Θανάση ἔρημον, βεθυσιμένην εἰς τὸ πένθος καὶ κηλιδωμένην μὲ αἷμα.

Ἄλλὰ τὰ πάντα παρέρχονται ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ

ἀυταὶ αἱ συμφοραὶ ἀκόμη. Ὁ Χατζῆ-Θανάσης, νοσηλευθεὶς κρυφίως ὑπὸ τῆς γραϊᾶς Παρθένας, ἀνέρωσε μετὰ τινὰς ἐβδομάδας ἐκ τῆς πληγῆς του· καὶ φοβούμενος εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μένῃ ἐν Οἰνῇ, ἐξενιτεύθη. Μετέβη κατ' ἀρχὰς εἰς Ὀδησσὸν, κατόπιν εἰς Βιέννην καὶ Τεργέστην, μετῆλθε τὸ ἐμπόριον, ἐπλούτισεν, ἀπέκτησε πείραν καὶ γνώσεις ἐκ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, περιῆλθεν ὅλως τὰς εὐρωπαϊκὰς πρωτευούσας· ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθη ποτὲ νὰ νυμφευθῇ ἐκ δευτέρου. Ἡ εἰκὼν τῆς δυστυχοῦς Μαρίας του, τῆς γυναικὸς τὴν ὁποίαν προσῆυτον ἡγάπησε, καὶ μὲθ' ἧς τόσον ὀλίγον συνέζησε, πᾶσιςτατο ἀείποτε ζωηρὰ πρὸ τῶν ὀμμάτων του.

Τέλος μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ἄλλης εἰκοσιπενταετίας, ὁ Χατζῆ-Θανάσης ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Τουρκίαν καὶ προτιθέμενος νὰ μεταβῇ εἰς ἐπίσκεψιν τῆς γενεθλίου αὐτοῦ πόλεως, διῆλθεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως μὲ σκοπὸν νὰ διαμείνῃ ἐν αὐτῇ ἐβδομάδας τινάς.

Καὶ μίαν ἡμέραν—ἦτο μεγάλη ἐβδομάς—ἐτύχε νὰ κάθῃται εἰς τὸ ἐμπορικὸν κατάστημα ἐνὸς φίλου του, ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἀγορᾷ τῆς Κωνσταντινουπόλεως· κίνησις ζωηρὰ ἐπεκράτει, κατὰ ἐκαντοτάδας δὲ ἤρχοντο καὶ παρήρχοντο αἱ ἀμαῖαι, αἱ φέρουσαι τὰς χανοῦμ, αἵτινες ἐποιοῦν τὰς ἑαρινὰς προμηθείας αὐτῶν. Αἶφνης μία πλουσία ἀμαῖα ἐσταμάτησεν ἔμπροσθεν τοῦ ἐμπορικοῦ, καὶ ἀπὸ τῆς θυρίδος αὐτῆς προέκυψεν ἡ κεφαλὴ μιᾶς χανοῦμ, τεσσαρκακοντούτιδος περίπου, ἀλλ' εἰσέτι ὠραίας. Κάτωθεν τοῦ λεπτοτάτου γραμμακίου τῆς διεκρίνετο καθαρώτατα ὁλόκληρος ἡ λευκὴ καὶ εὐτραφὲς μορφή της. Ἀπέναντί της ἐκάθηντο δύο νεαροὶ καὶ λεπτοφυεῖς σκλάβοι, ἔζωθεν δὲ τῆς ἀμαῖης, πλησίον τοῦ ἡνιόχου, εἰς τερατόμορφος εὐνοῦχος.

Ὅταν τὸ βλέμμα τῆς χανοῦμ ταύτης καὶ τὸ τοῦ Χατζῆ-Θανάση συνητηθήσαν, ὁ τελευταῖος ἡσθάνθη παράδοξον ὅλως συγκίνησιν. Ἐνόμισεν, ὅτι ἡ μορφή αὐτῆ, τὸ βλέμμα τοῦτο, δὲν τῷ ἦσαν ἄγνωστα. Καὶ ὅταν ἐκείνη ὠμίλησε, ζητοῦσα μεταξωτὰ τινὰ ὑφάσματα, ὁ Χαντζῆ-Θανάσης ἀνεσκήρτησεν. Ἡ φωνὴ ἐκείνη δὲν ἀντῆχει διὰ πρώτην φοράν εἰς τὰ ὦτα του. Ἐπιθυμῶν νὰ ἐξακριβώσῃ τὰς ὑπονοίας, αἵτινες αἶφνης ἐπῆλθον εἰς τὸν νοῦν του, παρεκάλεσε τὸν φίλον του νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ, νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν χανοῦμ αὐτὸς ὡς καταστηματοῦχος.

Ἐλαβε λοιπὸν ἀνὰ χεῖρας τὰ ζητηθέντα μεταξωτὰ ὑφάσματα καὶ ἐπλησίασε τὴν θυρίδα.

Κραυγὴ ἐκπλήξεως ἐξῆλθε τότε ἐκ τοῦ στόματος ἀμφοτέρων.

— Σὺ εἶσαι, Θανάση!

— Μαρία!

Σιγὴ διεδέχθη τὰς ἀναφωνήσεις ταύτας. Παρ' ὀλίγον νὰ πείσωσιν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Χατζῆ-Θανάση τὰ ὑφάσματα, αἵτινα ἐκράτει τσακύτη ἥτο ἡ συγκίνησις του. Τὴν σιωπὴν ἔλυσεν ἡ Μαρία.

— Ζῆς λοιπὸν! ἀνέστης ἐκ νεκρῶν; καὶ ἐγὼ σ' ἐνόμιζα ἀποθανόντα! Εἶπεν ἀποτόμως.

— Ἐζῆσα, φεῦ!... Βλέπω ὁμῶς, ὅτι καὶ σὺ ἐπέζησες μετὰ τὴν φοβεράν ἐκείνην νύκτα!

Ἡ Μαρία ἐστέναξεν.

— Ἀληθῶς, ὁποῖα φοικώδης νύξ! εἶπε. Τὴν εἶχον λησμονήσει τώρα, τόσον καιρὸν ἡ θεὰ σου μοῦ τὴν ὑπενθύμισε. Πολλὰ ἔτη παρῆλθον ἐκτοτε!...

— Λοιπὸν, μὲ εἶχες λησμονήσει... Καὶ ὁμῶς, ἐγὼ δὲν σὲ λησμονῶ ποτὲ!

Ἡ Μαρία ὕψωσε ψυχρῶς τοὺς ὤμους.

— Τὰ περσμένα πέρασαν, εἶπε πρὸς τὴν νὰ τὰ ἐνθυμώμεθα; Τώρα δὲν εἰμαι πλέον Μαρία· εἰμαι ἡ Ναφιὲ χανοῦμ, καὶ δὲν ἔχω κανένα λόγον νὰ εἰμαι δυσηρεστημένη ἐκ τῆς μεταβολῆς...

Καὶ ταῦτα λέγουσα, ἐποίησε νεῦμα πρὸς τὸν ἡνιόχον τῆς· οὗτος ἐμάστισε τοὺς ἵππους, καὶ ἡ ἀμαῖα ἀπεμακρύνθη ἀστραπηδόν, ἀφείσα τὸν Χαντζῆ-Θανάσην ἐμβρότητον, κρατοῦντα ἀνὰ χεῖρας τὰ μεταξωτὰ ὑφάσματα. Παρῆλθε πολλὴ ὥρα μέχρις ὅτου συνέλθῃ εἰς ἐκυτὸν. Ἐχρειάσθη νὰ τὸν ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς ἀφασίας του ὁ φίλος αὐτοῦ καταστηματοῦχος. Καὶ ὅταν τὸν ἠρώτησε τί τῷ εἶχε συμβῇ, ὁ Χατζῆ-Θανάσης ἀπήντησε μετὰ συνείας:

— Τίποτε· εἶδον μίαν κακὴν ὄπτασίαν· παρῆλθε καὶ αὕτη.

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα, ἐπεβιβάζετο τοῦ ἀτμοπλοίου καὶ ἐπανήρχετο εἰς Τεργέστην, ἐγκαταλείψας τὸ σχέδιον τῆς εἰς Οἰνὴν μεταβάσεως.

Ἐκτοτε, οὐδεὶς πλέον ἔμαθε τί ἀπέγεινεν, ὡς ἐπίσης ἀγνοεῖται καὶ τῆς Ναφιὲ χανοῦμ, τῆς ἄλλοτε Μαρίας, ἡ περαιτέρω τύχη. Τοῦλάχιστον ὁ φίλος τοῦ Χαντζῆ-Θανάση ἐμπορος, παρ' οὗ ἤκουσα τὴν θλιβεράν ταύτην διήγησιν, οὐδὲν περὶ αὐτῶν εἶχε μάθει πλέον.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ ἀνάγκη νὰ γνωρίζωμεν περισσότερα. Ἀρκετὰ εἶνε τὰ ἐκτεθέντα!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Ν. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΤΙΜΩΝ ΣΑΚΧΑΡΩΣ

Οἱ ἐν Αὐστρίᾳ παραγωγεῖς σακχάρως σκοπεύουσι νὰ συνεννοηθῶσι περὶ τῶν τιμῶν, ὅπως ἐπιφέρωσιν ὑψώμον αὐτῶν. Εἰς τοῦτο ἐνθαρρύνονται ἐκ τοῦ ὅτι αἱ ἀποθήκαι τῆς περισυνῆς παραγωγῆς μόλις θὰ ἐξαρκέσωσιν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν κατανάλωσιν μέχρις οὗ ἔλθῃ ἡ φετεινὴ παραγωγὴ κατὰ τὸ φθινόπωρον.